

Γιατί δε μου μιλάς;

Μερικά παιδιά παρουσιάζουν «εκλεκτική» ή «επιλεκτική» αλαλία, δηλαδή αποφεύγουν να μιλήσουν σε επιλεγμένα περιβάλλοντα και καταστάσεις, ενώ κανονικά δεν παρουσιάζουν καμία γλωσσική διαταραχή. Η παιδίατρος – αναπτυξιολόγος **Κωνσταντίνα Γκόλτσιου** μας εξηγεί όσα πρέπει να ξέρουμε για τα «σιωπηλά» παιδιά.

PHOTO: GETTY IMAGES/IDEAL IMAGE

Επιλεκτική αλαλία

Αρκετά συχνά το παιδί εκδηλώνει τη λεγόμενη επιλεκτική αλαλία μόνο στο περιβάλλον του σχολείου, όπου είτε δεν μιλά καθόλου είτε δεν μιλά σε ορισμένα μόνο πρόσωπα είτε μιλά χαμηλόφωνα και όταν ορισμένα πρόσωπα δεν είναι κοντά για να το ακούσουν. Όταν η κατάσταση αυτή επιμένει για περισσότερα από ένα μήνα και παρεμβαίνει στη διαδικασία εκπαίδευσης του παιδιού, είναι ιδιαίτερα αγχωτική για τους γονείς και μια απλή αντιμετώπιση του τύπου «θα του περάσει» συχνά δεν αρκεί. Επιβάλλεται εκτίμηση από τον παιδίατρο – αναπτυξιολόγο του αναπτυξιακού επιπέδου και της ικανότητας κοινωνικής αλληλεπίδρασης του παιδιού, καθώς και λεπτομερές ψυχοκοινωνικό ιστορικό από τους γονείς και τους δασκάλους του.

PHOTO: THINKSTOCK / IDEAL IMAGE

Καθοριστικός παράγοντας στην απόλειψη της αλαλίας είναι η δημιουργικότητα και η πρωτοβουλία των γονέων.

Χρήσιμοι κανόνες

Οι γονείς είναι απαραίτητο να δώσουν στο παιδί την αίσθηση ότι γίνεται αποδεκτό. Οι παρακάτω κανόνες θα τους βοηθήσουν να το πετύχουν. Μπορούν, μάλιστα, όπου αναφέρεται στους κανόνες ο χαρακτηρισμός «σιωπηλό παιδί» να τον αντικαταστήσουν με το όνομα του δικού τους παιδιού. Μπορούν ακόμη να εφαρμόζουν κάθε μέρα μόνο έναν κανόνα αρχίζοντας από τον πρώτο και, όταν φτάσουν στον τελευ-

ταίο, να ξεκινούν πάλι από την αρχή:

ΤΟ ΣΙΩΠΗΛΟ παιδί αποτελεί κομμάτι αυτού του κόσμου, ακριβώς όπως κι εγώ.

ΤΟ ΣΙΩΠΗΛΟ παιδί εκτιμά την ελευθερία του ακριβώς όπως κι εγώ.

ΘΕΛΩ να είμαι ένα σημαντικό πρόσωπο στη ζωή του.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΩ ΣΥΝΕΧΩΣ τη σχέση μου με το σιωπηλό παιδί.

ΤΟ ΣΙΩΠΗΛΟ παιδί εκτιμά μια καλή ατμόσφαιρα, ακριβώς όπως κι εγώ.

ΜΟΝΟ το σιωπηλό παιδί

μπορεί να αποφασίσει πότε θέλει να μιλήσει.

ΤΟ ΣΙΩΠΗΛΟ παιδί είναι και αυτό μοναδικό, όπως κάθε άλλο παιδί.

ΛΑΜΒΑΝΩ σοβαρά υπόψη τις ανάγκες του.

ΓΝΩΡΙΖΩ ότι το σιωπηλό παιδί χρειάζεται στήριγμα και ασφάλεια.

Η ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ παιδιού είναι μια αξιοπρόσεκτη ικανότητα.

ΜΠΟΡΩ να κρατήσω απόσταση από τα προβλήματα που μου δημιουργεί το σιωπηλό παιδί.

Έξυπνα tips αντιμετώπισης

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ τρόπος εξαναγκασμού σε ομιλία είναι η λανθασμένη ονομασία των πραγμάτων από τους γονείς, ώστε να δίνεται η δυνατότητα στο παιδί να διορθώσει τους γονείς (π.χ.: «Ο ήλιος πάλι λάμπει πράσινος»).

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ μπορούν ζωγραφίζοντας να ξυπνήσουν στο παιδί τη χαρά της επικοινωνίας.

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ γίνεται σταδιακή απευαισθητοποίηση, με έκθεση του παιδιού αρχικά σε μικρές ομάδες παιδιών, όπου ασχολείται με ευχάριστες για αυτό δραστηριότητες.

ΑΡΧΙΚΑ η δασκάλα μπορεί να απαιτεί από το παιδί να της δείχνει όσα του ονομάζει ή να χρησιμοποιεί νεύματα, αργότερα να το δείχνει με τα χείλη χωρίς να το λέει, μετά να το ψιθυρίζει πολύ κοντά της, μετά να το λέει λίγο πιο δυνατά και στο τέλος να σηκώνει το χέρι.

ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ παιδιά έχει αποτέλεσμα να μην τα κοιτάς μέσα στα μάτια όταν τα ρωτάς, αλλά να κοιτάς το αντικείμενο της συζήτησης ή έξω από το παράθυρο.

ΜΗ ΣΥΖΗΤΑΤΕ για τη δυσκολία του με τρίτους μπροστά του λέγοντάς του «Πατί δεν το λες, αφού το ξέρεις» ή «Αχ, πότε θα μιλήσεις» ή «Μπράβο, τι φοβερός που είσαι που το είπες», καθώς έτσι ενισχύεται το άγχος του.

ΔΩΣΤΕ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ. Πάρτε το μαζί σας για ψώνια ή στη βόλτα και γίνετε ομιλητικοί με όσους συναναστρέφεστε, καλέστε κόσμο στο σπίτι, τραγουδήστε μαζί του, γίνετε γενικότερα πιο κοινωνικοί.